

[Madsen-Mygdal.]

Statsministeren med disse Ord har formet en Sætning, der utvivlsomt indeholder en dyb Sandhed. Med Hensyn til Lovgivningsresultater er denne Regering saa nøjsom, at den aldeles ikke ved Sult lader sig drive ud til Vælgerne, før det er uundgaaeligt. Den hemmelige Aftale, som de to sammensmeltede Regeringspartier har truffet med hinanden, den hemmelige Aftale, som kun er kendt af de indviede, men skjult for Vælgernes utidige Nysgerrighed — denne Aftale eller Ægteskabskontrakt, som de selv kalder det, er truffet med det ene for Øje at holde ud paa Regeringspladsen og undgaa Valg, saa længe det overhovedet er muligt. For dette store, ophøjede Maal maa alt andet vige; selv om det kun bliver Kærlighed og Kildevand at leve af, vil de to ægteviede sikkert holde ud i Liv og Død med hinanden indtil Enden; end ikke Udsigten til, at det højst sandsynligt vil blive en Ende med Forskrækkelse skal før Tiden kunne løse det Baand, der forener de to uadskillelige.

Men hele denne Tale om Udsultning og dertil knyttede drabelige Udfald mod Landstinget, som der skulde føres uforsonlig Kamp imod, er allerede nu forstummet. Med god Grund er denne Forklaring opgivet, for enhver kan se, at i alle betydende Spørgsmaal har Landstinget ingen Modstand øvet, simpelt hen fordi det overhovedet ikke har haft nogen Lejlighed dertil, simpelt hen fordi alle de politisk afgørende Spørgsmaal er blevet liggende i Folketinget, for saa vidt de overhovedet har været forelagt Rigsdagen, og slet ikke er naaet over i Landstinget.

Det er klart, at naar Folketinget med et saa bombesikkert kontraktligt forpligtet Regeringsflertal ikke er naaet videre end til at fungere som en stor Kirkegaard for alle Ministeriets Mærkesager, lader Talemaaden om det modvillige Landsting, der vil drive Visnepolitik og udsulte Regeringen, sig naturligvis ikke opretholde. Vi har da ogsaa i den senere Tid hørt, at Regeringen har lagt sig efter en helt anden Forklaring, der er stik modsat den om Udsultning. I den senere Tid har vi set Regeringen skyde Brystet — jeg skulde maaske hellere sige: Maven — frem og sige: Ikke Tale om Sult her, tværtimod, læg Mærke til alle de store og landsvigtige Love, som

denne stærke, handlekraftige Regering har faaet gennemført allerede i den første Rigsdagsperiode. Ja, vi har lige for et Øjeblik siden hørt den socialdemokratiske Ordfører lovprise den store og rige Lovhøst, om lidt vil vi nok høre noget lignende fra det radikale Ekkoparti og vel sagtens ogsaa fra Regeringsbænken.

Hertil er imidlertid først at bemærke, at dersom Regeringen vil rose sig af Samlingens Resultater, maa den endelig passe paa ikke samtidig at komme til at beklage sig over manglende Forhandlingsvillie, hverken fra Oppositionens eller Landstingets Side, for de to Ting lyder ikke godt sammen og kan ikke anvendes sammen.

Dernæst er der at bemærke, at hvis vi ser nærmere efter, hvilke Love der er gennemført, er det enten ganske selvfølgelig og delvis ligegyldige Ting, eller ogsaa, hvor der knytter sig større almindelige Interesser til de opnaaede Resultater, er det fuldstændig neutrale Love, for hvilke der som oftest gennem Forberedelse af den tidligere Regering har været tilvejebragt det Grundlag, hvorpaa Partierne gennem saglig Forhandling har kunnet samle sig, saaledes som Tilfældet netop har været med Straffeloven og Bankloven og Aktieselskabsloven, som forhaabentlig naar at blive gennemført i denne Samling, og enkelte andre Love af større almindelig Interesse. Enhver Rigsdagssamling giver med usvigelig Sikkerhed et vist Maal — og et ikke helt ringe Maal — af Lovgivningsresultater. Den Kværn, der her i Landet maler Love og Lovændringer, har saa mange aabenbare og skjulte Kraftkilder, at jeg gad se den Regering, som var i Stand til frivillig eller ufrivillig at bringe denne Kværn til Standsning, og det er ikke frit for, at der Landet over i de kommunale Raad og i Befolkningen — somme Tider vistnok med Rette — tales om, at det maaske kunde være ønskeligt, om den ikke havde slet saa stærk Fart paa, som Tilfældet er.

Det, der er det ejendommelige netop ved denne Samlings Lovgivningsresultater, er, at en hvilken som helst Regering kunde have naaet mindst lige saa meget. Et Forretningsministerium kunde have gennemført ganske det samme, ja, selv en Regering af Folketingets mindste Parti, Retsstatspartiet, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen overlegent betegner som „de vilde